

POSUDEK
vedoucího bakalářské práce

Jméno studenta:	..... Eva Vopálková
Název diplomové práce:	..Role spirituality v alternativní medicíně
Rok:	 2010
Vedoucí práce:	..... Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek, Th.D.
Termín odevzdání posudku:	.....27. 8. 2010

Téma, cíl a metoda práce

Téma bakalářské práce považuje sama autorka za „aktuální“ (str. 8) a má bezpochyby pravdu. Patrně citlivě vnímá napětí mezi zastánci vědecké medicíny a stoupenci metod, jež jsou vůči ní alternativami. Za cíl své práce si stanovila najít důvod, proč alternativní medicínu mnoho lidí považuje za užitečnou a fungující. Tento cíl sleduje se sympatickým zaujetím pro odhalení praxí a - snad mohu říci - i s téměř nakažlivou zvědavostí. Jako odpověď na tuto otázku našla význam psychického stavu nemocného člověka a zkusmo tuto odpověď vyzkoušela na třech známých alternativních metodách. Odpověď, která nepodceňuje význam vědecké medicíny pro fyzický stav nemocného ani význam alternativní medicíny pro jeho psychickou situaci, je vyvážená a funkční. Předpokládám, že toto zralé stanovisko vůči alternativní medicíně bude moci s užitkem uplatnit v profesi, pro niž ji fakulta připravuje.

Koncepce bakalářské práce se mi jeví jako přehledná a vcelku dobrá. Jen si nejsem jist, zda studentka domyslela místo spirituality v této koncepci. Placebo efekt sice může být zvýšen zapojením pacientovy spirituální složky osobnosti, ale toto zapojení není rozhodující. Ostatně - všechny tři alternativní metody, které studentka jmenuje, mají sice zřetelně náboženský základ, ale pacienti, kteří tyto metody využívají, nemusejí mít o jejich náboženském pozadí žádné povědomí (nejvíce je to patrné v případě homeopatie, jejíž náboženský základ není obecně znám). Je jasné, že téměř všechny alternativní léčitelské metody jsou vystavěny na náboženských předpokladech a tím či oním způsobem zapojují pacientovu spiritualitu, ale role spirituality v bakalářské práci výslovně pojednána není (přestože práce je takto nazvána). - Ostatně, kapitola o spiritualitě (3. kapitola) se zdá být v rámci celé práce nejslabším místem. Je příliš stručná a pojatá opravdu jen hodně povrchně. Například o vztahu spirituality a zdraví existuje hojná literatura i v češtině. Studentka jí pomíjí, ačkoli např. Říčanova kniha (2007), s níž studentka pracovala, na ni odkazuje. Mám za to, že roli spirituality měla přece jen lépe zpracovat a lépe vetknout do struktury své práce.

Věcný obsah a přínos

Bakalářskou práci studentky Vopálkové není možné považovat za akademicky přínosnou ve smyslu nové teze, objevu nebo výsledku výzkumu; to ale není na bakalářském stupni nutné. Má kompilační charakter a při kompilaci studentka neudělala žádné věcné chyby. Některé formulace jsou ovšem příliš zkratkovité nebo ne zcela domyšlené (např. antibiotikum není možné bez dalšího ztotožnit s placebem - str. 18). Bylo by také dobré, kdyby základy alternativních metod byly vždy popisovány s využitím sekundární literatury - např. k představení akupunktury (str. 34) by mělo být využito některé sinologické nebo religionistické dílo, nikoli kniha, psaná (byť poučeným) odborným lékařem (prof. Heřtem). Takové pojmy jako např. sugesce (str. 19) by zasloužily pečlivější zacházení i využití odborné literatury, která je navíc běžně dostupná a se kterou studentka jistě už během studia přišla do styku.

Forma práce

Formálně se bakalářská práce zdá být v pořádku. Studentka správně odkazuje na zdroje informací, které používá. Cizojazyčná literatura pro toto téma nebyla nezbytná, do dalších ročníků se ale studentka s ní musí naučit zacházet. Zaujetí, které jsem chválil v počátku posudku, se promítá do úsporného vyjadřování, takže autorčiny myšlenky jsou srozumitelné a práce je dobře vystavěná. Výrazy jsou někdy stylově ne zcela odpovídající (mírně lidové), pravopis vcelku v pořádku, určitou slabinou zůstává interpunkce.

Celkové hodnocení

Ambice, s jakými studentka Eva Vopálková připravovala bakalářskou práci, nebyly velké - její cíl sama označuje jako „skromný“ (str. 49). Výsledek odpovídá ambicím, není oslnivý, ale není ani špatný. Stupeň „velmi dobře“ považuji za spravedlivé ohodnocení.

Zdeněk Vojtíšek